

AGY·A·LAP

A SZEKSZÁRDI GARAY JÁNOS GIMNÁZIUM DIÁKJAINAK LAPJA

VÍZITÁBOR GÓLYAHÉT

GÓLYABÁL

Fogd meg a lapátodat, és evezdél!

GÓLYATÁBORI ÉLMÉNYEK

A kaland még csak ezután kezdődik
Nagyszerű programok, leleményes
feladatok, éjszakai élmények

A csapat összekovácsolódott

Éjjel sem maradtunk mozgás nélkül

Amerikából jöttem, ...

Pétanque – játék vagy sport?

Humor: Pistike

Mentsük meg a Földet!

A nyár során mindenki a pihenésre koncentrált: napozás, Balaton, fesztiválok... Ezentúl azonban számos lényeges vagy éppen tragikus esemény is történt. Gondoljunk csak a Földre! Szerencsére sokan összeálltunk, és a kikapcsolódás mellett arra is ügyeltünk, hogy ne csak nekünk, hanem bolygónknak is üdítően teljen a nyár. Júliusban megkezdődött a műanyagmentes életmódra való ösztönzés. Nagy lépés volt előre, viszont ez nemcsak egy hónapig tart, hanem egy életen át. A nyár ugyan véget ért, de a műanyag felhasználása nem. Arra buzdítok mindenkit, hogy tegyen minél többet a bolygónkért. A Fridays of Future mozgalommal épp erre hívjuk fel a figyelmét a kormánynak és minden földi lénynek.

Ennek okán a gólyahéten a DÖK bölcs döntése értelmében mellőzni kellett a plakátokat, a papír és műanyag felhasználását. Így is sikeres volt a kampány, és – bizonyára – ugyanaz az eredmény jött ki, mintha teleszemeteltük volna a gimnáziumot.

Emellett a tanév során számos helyi szervezet tart előadásokat a „zöld életéről”, vagy szervez közös mozgalmakat. A Zölden Szekszárdon és környékén szervezete jelenleg nemcsak a szemétszedésre buzdítja a lakosokat, hanem ezen túlmenően változatos témákban, mint például a sörsdobozok újrahasznosítása, faültetés a menhelyen, és tisztítószer-készítő workshopokat is tartanak.

A Fridays of Future pedig az a mozgalom, ahol az összes, környezetéért küzdő ember megjelenik. Szerencsénkre ma már nemcsak a fővárosban, hanem helyben is részt vehetünk ezen a felvonuláson. Ezen a pénteki délutánon nem csupán kántálunk, és a baj miatt szomorkodunk, hanem meghallgatjuk egymás javaslatait, ötleteit. Megfontoljuk, hogy miről tudnánk lemondani egy egészséges bolygóért.

Ez a tanév a sok-sok dolgozaton, versenyen és érettségien túl ezt a kihívást is magában foglalja. Légy elszánt és tartunk össze, mert sok lúd disznót győz!

Palkó Teréz

AGY·A·LAP

A Szekszárdi Garay János Gimnázium
diákjainak lapja

XVIII. évfolyam • 2019. november

Segítő tanár: Mészáros Ferenc

Fotók: Csirzó Zoltán, Toronyi Gyöngyi,
Soósné Mitró Ágnes, Gárdi Bálint, Kágyi
Rebeka

Az aktuális szám munkatársai: Leskó
Abigél, Molnár Zita, Zemán Éva, Szűcs
Péter, Villányi Anna, Kocsis Dorka,
Tumpek Fanni, Fülöp Noémi

NYÁRON TÖRTÉNT

Fogd meg a lapátodat, és evezdél!

VÍZITÁBOR A TANÉV VÉGÉN

Június 23-án indultunk neki a nagyvilágnak, amit minimum 10 óra közös pakolás előzött meg. Videotelefonáltunk, együtt rohagáltunk bevásárolni, mert itt még azt hittük, hogy létezik az a lehetőség, hogy véletlenül semmit (de tényleg, semmit!) nem hagyunk otthon, amire szükségünk lehet. Nem, kedves jövődöbeli táborozó társak, ilyen NINCSEN.

Fejenként minimum 30 kg cuccal és egy karton vízzel köszöntünk a buszos bácsinak. Könnyes búcsút vettünk a szüleinktől, felszálltunk egy busznak titulált járműbe, ami olyan superképes-

ségekkel bírt, hogy hátra többet ment, mint előre. Útközben felfedeztük a Messenger összes játékát, háromszor végighallgattuk a zenelistánkat, úgy, hogy ezekkel a tevékenységekkel kevesebb időt töltöttünk, mint beszélgetéssel.

Egyszer álltunk meg hosszabban, természetesen a Norbi update-boltban, mert egészségesen étkeztünk, és vigyáztunk az alakunkra, meg azért, mert az minden autópálya szélén van. (És árulnak benne hamburgert, meg sült krumpelit, de a fent említett márkanevtől nyugodtabb a lelkem.)

Az utazás utolsó egy órájában három barátommal egymás kezét szorítottuk, mert nem szerettük volna, hogy miattunk álljunk meg, mert már tényleg kevés idő volt érkezésig, és olyan szép volt a tábor végéje a képzeletünkben, hogy a végén már ez is nehezítette a várakozást.

saját tengelyed körül, és azt hiszed, hogy akkor most már megáll, és kész vagy a lakóhelyed felállításával. Nem, drágám, még vannak ilyen fémbotocskák, amiket le meg be kell töfködni (némi megjegyzés: célszerű az alaprajzot nem fordítva fogni).

A sátor felverése az egyik legbonyolultabb feladat

Lassan, békésen, gyökrettővel bedöcögtünk Szatmárcseke területére. Kiszálltunk, és gyökeret eresztett a lábunk a tett színhelyén. Az első akadályt sikeresen átléptük: nem nyomott a föld alá a saját táskánk, nem estünk el a buckákban.

Megpróbáltunk sátrat verni. Nem tudom, hogy ismeritek-e ezt a „3 mp alatt kinyílik”-szöveget. Kinyílik az, ez így van, jól pofán vág, hármat fordulsz a

Mi többet voltunk sátor alatt, mint mellette. Az idegeink meg többet voltak felette, mint mellette.

Szerintem circa 30 percre javíthatjuk is a 3 másodperces reklámot. Szerencsére ezt a procedúrát csak egyszer kellett túlélünk, mert – a korábbi évekkel ellentétben – csilagtúráztunk a szatmárcsekei kempingben.

Eper főzött nekünk vacsorát, hatalmas király a bácsi, háromszor jóllaksz már a humorával is, mire elkezdhetsz enni.

Az első éjszakánk kalandos volt, mert, ugye az érkezés napján még nem eveztünk, tehát volt energiánk foglalkozni a zavaró tényezőkkel.

Ilyenek például: barátaid térde a vesédben, barátaid haja az arcodban, barátaid rugdalóznak, mert eddig egyedül aludtak egy nagy franciaágyban, a barátaid éhesek, ettől Te is az leszel, a barátai-

idnak pisilni kell, és ettől Neked is jön az inger, a barátaid nem álmosak, szóval Te sem lehetsz álmos, a barátaidnak melegük van, szóval Neked is legyen meleged, és még sorolhatnám... És most azt az esetsorozatot vettük, hogy a barátaidal alszol, a sátor férőhelyeinek megfelelően.

A legnagyobb bulink volt az az éjszaka, összesen nem aludtunk négy órát, és akkor születtek az azóta is emlegetett, legendás beszélők.

Megismerkedtünk a sátorral. Nem fogok kertelni. Ha kint hideg van, akkor bent is az lesz, de csak, és kizárólag azután, hogy a meleg levegő lecsapódott, és víz van mindenhol. Ha kint meleg van, akkor ugyanez a helyzet, csak nyilván a fordítottja.

Második nap eveztünk először. Buszszal átmentünk a tőlünk 20 km-re lévő Tiszabecstre. Rövid oktatás után vízre szálltunk, és elindultunk vissza, Szatmárcseke felé.

Az első evezéskor még a tanár úr mondja meg, hogy ki kivel ül majd a négyfős hajókban, de ha a „próbanapon” minden zökkenőmentes, akkor másnap már választhatsz Te is magadnak társakat.

Nyilván, ekkor van az első randink a vízitúra legjavával, és fontos, hogy rutinos emberek legyenek velünk.

Például nem volt szabad (és ezután sem lesz szabad) átmennünk a túloldalra, mert akkor illegális határátlépökké válnunk. Tehát fő szempontként szerepelt, hogy jó kormányosok legyenek a hajókban. (És azok is voltak.)

Itt közölnék alapvető tényeket, mint pl.: vagy megszereted a koszt, vagy idegösszeroppanást kapsz; vagy megszereted a forróságot, vagy hisztizel, márpedig akkor beleborítanak (én biztos), és nem idegenvezetővel vagy, tehát hatalmas előnyöddé válhat, és nem melléleg a konfliktuskerülő fő feladatod: FOGD MEG A LAPÁTODAT, ÉS EVEZZÉL!

A hétfői napunk, nagyjából a helyzetel való ismerkedéssel telt.

Este – bár nem akartuk –, de ezt meg kellett tegyük a tető nélküli zuhanyzóval is, de egyébként már második alkalommal szoros barátságot kötöttünk, mert legalább a tusolást követő kettő másodpercig tisztának éreztük magunkat.

Én a harmadik és az ötödik napot szerettem a legjobban. A harmadikon bekerültem a világ legjobb hajójába, maradjunk annyiban, hogy volt szerencsém nemzetközi hajóban evezni. Ez volt a leghosszabb napunk, mégis rövidnek tűnt, mert rengeteget röhögtünk, és

elgyönyörködöttünk a Tiszában, meg a szálló ízékkel, meg a dongókkal, és a szúnyogokkal, lehetőség szerint mindegyikben egyszerre.

Az ötödik napon belekeveredtünk egy hatalmas viharba, amikor a kanyargós és vadregényes Túron békésen simogattuk a vizet. Ilyet tényleg csak a filmekben látsz! Jött a szél, leszakadt az ég, mi hárman húztunk egy négyes hajót, és bár szintén egy bajnokcsapattal eveztem, kifújt minket a szél a partra, és nem tudtunk vízen maradni. Ez csak azért ilyen ijesztő, mert a Túr konkrétan farönkökből és belógó fákból áll, amiket állandóan kerülgetni kell, és elég nehéz feladat volt nem kiborulni úgy, hogy testsúllyal próbáltunk egyenesben maradni, mert az evezőnk már kevésnek bizonyult.

Kikötöttünk mindannyian, és összeölelkezve fagyoskodtunk a parton, amit inkább iszapos domboldalnak kéne nevezni.

Csuoimvizesen visszaültünk a helyecskéinkre, és mentünk tovább, amíg célba nem értünk. Akkor kellett a legtöbb lelkerő, mert már négy napja nem aludtunk rendesen, a maradék kajánk (májkrém, lekvár, esetleg kifli, ezt ettük min-

dennap evezés közben) velünk együtt elázott, rettentően fáztunk, a váltás ruhánk is vizes lett, el is fáradtunk, meg is ijedtünk, de kínunkban visítottunk a nevetéstől.

Életem egyik legnagyobb élménye a vízitábor, és nem tudok mást mondani, minthogy legalább egyszer ezt mindenkinek át kell élnie.

Az ilyen vad helyekre mindig a legjobb emberek jönnek, tehát nem kell mondanom, hogy az ember testileg és lelkileg egyaránt megerősödik és feltöltődik.

Külön köszönet a Csirzó-családnak, a Soós-családnak, a Szalai-családnak, és Kovács Attila tanár úrnak, azt gondolom, hogy a lehető legjobb emberekkel mehettünk el erre a túrára, és ezért mindannyian hálával tartozunk.

És menjünk már, mert most megint megjött a kedvem, és menni akarok. Nem, nem szeretnék. Akarok.

Leskó Abigél

GÓLYATÁBOR

A kaland még csak ezután kezdődik

Az egész osztály nevében állíthatom, hogy az elején mindnyájan nagyon izgattak voltunk. Huszonhat kíváncsi tini, akiknek fogalmuk sem volt arról, hogy az elkövetkező két napban mi vár rájuk. Ilyen gondolatokkal a fejünkben indultunk el a gólyatáborba.

Először legnagyobb meglepetésünkre elég kedvesek voltak velünk a felsőbb évesek. Már majdnem meg is könnyebbültünk, hogy „oké, itt nem lesz semmi szívatás”, aztán egyszer csak meghallottunk valami furcsa zenét, és mire feleismertünk, már törpejárásban kellett jár-nunk. Ezek után részesei lehettük egy érdekes fizika előadásnak. Majd igen furcsa játékokkal ismerkedtünk meg. Elég kevés idő volt erre, mert felosztották az osztályt kisebb csapatokra. Így mérhettük össze a „képességeinket” másik osztályokkal. A röpisek, bár nem számolták a pontjaikat, de jól érezték magukat. A kötélhúzókat nyertek, a focisok meg csak a mentoroktól kaptak ki. Amíg a fiúk játszottak, addig a lányok drukoltak nekik. „9 A focicsapat legyő-

zi az osztályokat.” Ezután a paprikás krumpli főzése következett. Minden osztály külön bográcsban készítette el a vacsoráját. Kicsit elveszettek voltunk a témában, de szerencsénkre az osztályfőnökünk, Erika néni segített. Ízesítésként

beleöntöttük a fél sótartó tartalmát, de még így is sótlan lett. Aztán jött az „alvás”, minden osztálytársunk vánszorogva indult a szobákhoz, egy csöppnyi pihenés reményében, csakhogy előbb még egy kis úszás várt ránk. Igen, az este közepén elvittek minket a fáradt, csipás szemű táborozókat a Dunába fürödni. Így hát hullaként sétáltunk a part irányába, s megfürödtünk.

Másnap a reggeli torna keretein belül megtanították nekünk a gólyatáncot. Eleinte kissé bonyolultnak tűnt a koreográfia, de aztán mindenki belerázódott. Majd elmentünk reggelizni. Ezen a napon rengeteg programunk volt. Például le kellett mennünk a partra, ahol egymás vállát nem elengedve kellett az egyik partról a másikra átjutni, amit meg is nyertünk. Ezek után pedig egy emberi gúlát kellett formázni a vízben. Osztályunk rengeteg próbálkozás és vízbeesés után elkezdett kakasviadalozni, és ezt az ötletet továbbgondolva született meg a „tökéletes” emberi gúlahulla terve. Aztán visszamentünk a táborba, ahol azt a feladatot kaptuk, hogy fordított nemű bemutató lesz, azaz a fiúk lányoknak, a lányok fiúknak fognak beöltözni. Szerény véleményünk szerint magasan vittük a päl-

mát. Ebéd után pedig táncoltunk. Felrázódott hasunkkal elindultunk ismét a partra számháborúzni. Hogyan lehet a vízben számháborúzni? Ez számunkra is kérdés volt addig, amíg be nem kerültünk a vízbe. A lényege az volt, hogy két partra helyezve két külön bója, és nekünk az ellenség bójáját kellett megszerezni. Arra, hogy nyertünk-e, már nem emlékszem. Az este pedig karaokeparti volt, ami fergetegesre sikerült. Egymásra borulva énekeltek a Nézését meg a járását és az Olyan őt. A tábortűz köré ültünk, és úgy beszélgettünk. Egy hullócsillagot is láttunk közösen, amely megkoronázta az éjszakát.

Másnap az elbúcsúzás nehezen és könnyek között történet, de tudtuk, hogy a kalandunk még csak most kezdődik.

Molnár Zita Judit, 9. A

Nagyszerű programok, leleményes feladatok, éjszakai élmények

Verőfényes reggel virradt a gólyákra, amikor a tábor első napján izgatottan kiszálltak autóikból. Sokakhoz hasonlóan én is félve szorongattam a kezemben a táskáimat, hiszen egy teljesen új közösségbe készültem beilleszkedni. Viszont a kételyeimet, miszerint „hogyan fogok boldogulni?“, hamar eloszlatták a kedves és segítőkész mentorok. Valamint hamar felismertem az osztálytársaimat, akikkel azonnal megtaláltuk a közös hangot. Hogy a leleményes feladatok, a nagyszerű programok vagy szimplán az együtt töltött idő miatt, azt nem tudom. De annyi biztos, hogy egy nagyszerű közösség alapjait raktuk le.

Már az első napon megtapasztaltuk, hogy az elkövetkező napokban többet fogunk guggolni, mint addig valaha. Ráadásul mikor elsőnek hallottuk meg az úgynevezett hívózenét, mindenki egy kissé bepánikolt. Viszont a tábor vége felé már egyszerűen csak jól érzetük magunkat, és táncoltunk rá, ahogy azt elsőre is kellett volna. Az elsőre pörgős eseményeket egy kisebb szünettel szakí-

tottuk meg, amikor megtekintettünk egy látványos és kifejezetten érdekes fizikai bemutatót. A számos kísérlet mellett rengeteg új információval is gazdagodtunk, sőt igyekeztek bennünket is minél jobban bevonni az előadásba. Megtudtuk, hogyan kell légágyút készíteni, valamint hogy legyen bármekkora egy lap,

tétnél többször nem lehet félbehajtani. A nap végén aztán az osztályoknak közösen kellett vacsorát készíteniük. Elsőre nehéznek tűnt, viszont együttműködve sokkal könnyebbnek bizonyult, mint gondoltuk. Mindenki megtalálta a maga helyét és feladatát, s végül egy igazán finom paprikás krumplit sikerült összehoznunk, amelynek elkészítése közben kissé közelebb kerültünk egymáshoz.

Éjszaka sajnos nem élvezhettük sokáig a pihenést, hiába fáradtunk ki az esti fürdőzésben. A mentorok meglepetéssel készültek hajnalban, egy kis kincskereséssel. Végül mint kiderült, feleslegesen bolyongtunk a sötétben, de azért másnap valahogy senki sem tudott a mentorokra haragudni. Mindenkit jobban lefoglalt a

sztorizgatás és éjszakai élményeink megosztása. Napközben aztán nekifogtunk a gólyatánc megtanulásának, ami nem is bizonyult olyan nehéznek. A koreográfiát és a zenét is mindenki egyből megszerette, így senki sem bánta, hogy annyiszor eltáncoltuk. A strandra leérve egy újabb meglepetés-program várt ránk, méghozzá a sorverseny. Mindenki hangosan szurkolt az osztálytársainak, és jókat derültünk, amikor valaki elhibázott valamit. Viszont a nagy izgalmak után szerencsére csobbanhattunk

egyet, szerintem senki sem bánta. Itt azonban még nem értek véget az izgalmak, hiszen délután újabb verseny várt ránk. Kiderítettük, hogy melyik fiú a „legnőiesebb”, és melyik lány a „legférfiasabb”. Mit ne mondjak, voltak érdekes és vicces megoldások, s azt hiszem, ezt a szépségversenyt senki sem fogja elfelejteni egyhamar.

Este aztán végre meggyújtottuk a máglyát, amit szorgos munkával hordtunk össze, s tökéletes hangulatot nyújtott a karaokéhez. Senki nem zavartatta magát, hiszen mindenki egy emberként énekelte a dalokat, amiket választottunk. Ezután önfeledt buli vette

kezdetét, ahol mindenki az időközben barátságba került osztálytársaival táncolt. Viszont akadtak olyanok is, akik a tűz körül ülve beszélgettek, nevetgéltek, s bele sem gondoltak, hogy ez az utolsó esténk a táborban.

Hajnalban aztán a mentorok újabb tréfás meglepetéssel készültek, de sajna én ezt személy szerint átaludtam. Reggel aztán mindenkin eluralkodott az utolsó nap miatti szomorúság, de a mentorok és a tanárok tettek róla, hogy ne teljen eseménytelenül a délelőtt, ugyanis elvittek

minket számháborúzni a strandra. A vízben nem mindennapi feladatnak bizonyult ez a játék, nem hiszem, hogy lett volna valaki, aki élvezte volna.

Végezetül pedig az utolsó tánc után nekiláttunk képeken megörökíteni az emlékeinket, s ruháinkkal együtt a bőröndbe csomagolni őket. A mentorokban jó barátokra és segítőkész emberekre leltünk, akikkel bármikor nyugodtan fordulhatunk. Sikerült megismerkednünk osztályfőnökeinkkel, s kissé családiasabbá tenni a légkört. S végül, de nem utol-

sósorban, összebarátkoztunk az osztálytársainkkal. Közös élményekkel gazdagodtunk, és bármikor számíthatunk egymásra. Számomra rettentően jól telt ez a három nap, és visszatekintve, csupa jó tapasztalatom van. Csak most kezdtük meg a gimnáziumot, s még számtalan ismeretlen dolog, élmény vár ránk, de egy dolgot már most biztosan tudok: ezt a gólyatábort soha nem fogom elfelejteni.

Zemán Éva, 9. B

Éjjel sem maradtunk mozgás nélkül

Idén is sor került a minden évben megrendezendő gólyatáborra, melyen augusztus 26. és 28. között vehettek részt a kis gólyák, Domboriban. Nagy öröömömre én is ott voltam a többiekkel együtt.

A tábor során számos új emberrel ismerkedhettünk meg, de több olyan diák is akadt, akikkel már korábban is ismertük egymást. A gólyák többsége azonban ez alatt a három nap alatt szokott össze

igazán, került közelebbi kapcsolatba új osztálytársaival, évfolyamtársaival. Nekünk, 6 osztályos gimnáziumi tanulóknak, könnyebb dolgunk volt, hiszen már két éve együtt töltjük mindennapjainkat. A közös programok azért minket is közelebb hoztak egymáshoz.

Számos megpróbáltatáson estünk át, mint például a guggolás, futás, törpejárás, sorversenyek, vízi számháború és még sok más csapatépítő jellegű feladat. A mentorok gondoskodtak arról, hogy számukra az éjszaka is „szórakoztató” legyen, ezért több alkalommal is felbresztettek minket, s ezáltal éjjel sem maradtunk mozgás nélkül.

Sefcsik Máté és Máté Balázs, iskolánk 10.-es és 12.-es tanulói tanították be azt a táncot, melyet a gólyabál és a szüreti felvonulás során mutathatunk majd be

ismét. Véleményem szerint a gólyatánc igen sikeres lett, hisz a legtöbbszörnek nagyon tetszett, és sikerült is szépen betanulni.

Emlékezetes volt a második napon megrendezett „szerepcserés” szépségverseny, amelyen a lányok fiúknak, a fiúk pedig lányoknak öltöztek. Ez minősült a programok közül a legmulatságosabbnak és a legkreatívabbnak. A sok vidámság és közös mulatság mellett azonban a megható, szomorú pillanatok sem maradhattak el. A tábortűz mellett közösen sírtunk és nevettük át az estét, ami még jobban összekovácsolta a csapatot.

Utolsó nap délután fájdalmasan, izomlással és maradandó élményekkel együtt tértünk haza.

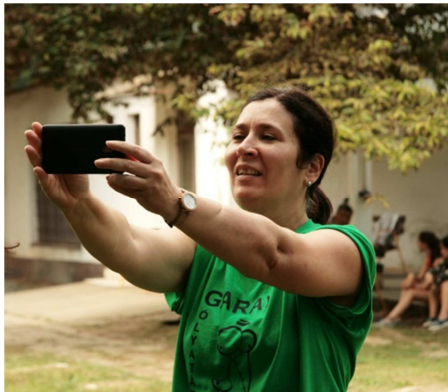
Fülöp Noémi, 9. D

A csapat összekovácsolódott

Augusztus végén került megrendezésre a hagyományos gólyatábor. Mi mint 9. Ny osztály vettünk részt az eseményen, ahol sok szép élménnyel gazdagodtunk, és

barátokat is szereztünk. A felsőbb évesek nagyon rendesek voltak, és eléggé fárasztó, de vicces feladatokat találtak ki, amiket igyekeztünk a legjobb tudásunk

szerint végrehajtani. Például egy vécépá-pírtekercsből kellett tetszőleges hosszúságú darabot letépni, és ahány szelvényt az ember letépett, annyi dolgot kellett elmondani magunkról bemutatkozásként.

A feladatokat csapatként oldottuk meg, ezzel még jobban összekovácsolódott az osztály. Szeretett osztályfőnökünk, Ági néni már az első pillanattól kezdve büszkén támogatta leendő osztályát. Fantasztikus képeket készített rólunk.

A gólyatáborban megtapasztaltuk, hogy az osztályközösségünk nagyon jó, aminek szívből örültünk. Számunkra ez a három nap nagyon hasznos volt, és egy olyan közösséget hozott össze, ahová az elkövetkezendő öt évben mindenki szívesen fog tartozni.

Villányi Anna, 9. Ny

Amerikából jöttem...

Szücs Péter eltűnt egy évre a gimnáziumból, aztán augusztusban újból megjelent, hogy a különbözeti vizsgák letétele után újból ott folytassa, ahol abbahagyta.

○ **Honnan jött az ötlet, hogy vállalkozzon erre az egyéves külföldi „tanulmányútra”? Valamilyen ismerőse részt vett talán hasonló dologban?**

● Az ötlet édesapámtól jött, aki az egyik kollégájától hallott ezekről a cserediák-programokról. Neki mind a két gyereke kívül volt Amerikában egy ilyen programon, és mindketten elégedettek voltak vele. Apámat ez nagyon érdekelte, így elmondta nekem otthon, és én kapva kaptam a lehetőségen.

○ **Milyen szervezet szervezte az útját?**

● Néhány szervezet ajánlatainak meghallgatása után a Big Ben Magyarország Kft. ajánlata mellett döntöttünk. Ők a

NACEL Open Door nevű amerikai szervezettel partnerek, amelyet az Amerikai Egyesült Államok Külügyminisztériuma üzemeltet. Ki kellett töltenem egy kérdőívet magamról (hobbik, érdeklőségek, tanulmányi eredmények, stb.), majd kellett írnom egy bemutatkozást is. Ezek alapján választottak ki a fogadószüllők, akiknél laktam.

○ **Mennyiben volt ez tanulmányi út? Mennyiben volt része az ország megismerése?**

● Ennek a programnak a fő célja az ország kultúrájának, oktatási rendszerének megismerése. Az iskolai részvétel által ez a megismerés könnyebbé válik, mivel így része lettem egy közösségnek, melyben korombeli diákokon keresztül ismertem meg a hely kultúráját. Ami az út tanulmányi jellegét illeti, rengeteg új tapasztalattal és ismerettel gazdagodtam, legyen az zenei, gyakorlati, tanulmányi vagy nyelvi téren.

○ **Lehetett-e választani, hogy melyik városba, milyen iskolába kerüljön?**

● Ahogy már említettem, ebben a programban a fogadószüllők választják ki a külföldi diákokat, nem pedig fordítva. Így nemhogy a célvárost, de még a célállamot sem tudtam addig, amíg ki nem választottak. Engem két héttel a tervezett kiutazási időpont előtt választottak ki, de hallottam olyanról is, hogy valaki három nappal a tervezett

kiutazás előtt tudta meg, hogy hol lesz a fogadócsaládja. Ez az opció volt a legrizikósabb, de legolcsóbb. Egyébként lehetett volna államot választani, de mire benyújtottam a jelentkezést, addigra már elestem ettől a lehetőségtől. Végül egy ohioi kisvárosban élő idősebb házaspárhoz kerültem.

○ **Milyen az amerikai iskola? Mennyiben tér el a magyar iskolarendszertől? Milyen különleges tárgyak vannak, amik nálunk nincsenek?**

● A legnagyobb különbség az, hogy az amerikai iskolák sokkal inkább a gyakorlatra fókuszálnak, szemben a magyar elméletközpontú oktatással. Sokkal több gyakorlati tárgy áll rendelkezésre, mint itthon, ilyenek például a háztartás, pénzügyek, főzés, műhelymunka, de a többi órán is inkább gyakorlati dolgokat vesznek (pl. fizikán több a kísérlet, történelemből kevesebb évszámot kell bemagolni, stb.).

Az órarendet év elején a tanuló saját maga állítja össze, néhány kikötéssel. Kell kötelezően választani egy matekos tantárgyat (nincs egységes matekóra, szét van bontva témákra és szintekre, pl. van algebra I, algebra II, trigonometria, geometria, stb.), egy társadalomismereti tantárgyat (világ-, amerikai vagy filmes történelem, vagy amerikai kormányzat), egy természettudományos tantárgyat (fizika, kémia, anatómia, pszichológia, stb.) és végül egy tetszőleges szintű angol tantárgyat. A maradék tantárgyak választhatóak, a testnevelés és az idegen nyelv pedig nem kötelező (de ajánlott). Nyolc óra van összesen egy nap, és az

órák mindennap ugyanazok. Egyes tantárgyaknál van olyan lehetőség, hogy koncentráltan, egy félév alatt letudhatod őket (pl. a matekos tantárgyak nagy része ilyen), de azokon kívül egy tanéven keresztül minden egyes nap ugyanazokon a tanórákon veszel részt. Ez egy idő után egyeseknek unalmassá válhat, és kevés lehetőség van a váltásra év közbeni, de legalább olyan tanórákon vehetsz részt, amiket biztosan szeretsz (hisz te magad

választottad). Egyes elfoglaltságok, amiket itthon iskola után csinálnánk, beépíthetők az iskolai órarendbe (pl. zenekar, kórus, színjátszás). A sportot űző gimnazisták pedig nem városi egyesületekbe járnak, hanem az iskola számos sportcsapatainak egyikébe.

○ **Nem voltak nyelvi nehézségei? Mennyi idő alatt tudott beilleszkedni az ottani oktatásba?**

● Mivel eleve egy erős B1-es nyelvtudással utaztam ki, az ismeretlen szavakkal nem volt sok gondom, legfeljebb a szlenggel. A legtöbb bajom az akcentus-

sal volt, kellett egy pár hét, hogy ahhoz hozzászokjak. A többi angol akcentushoz képest azonban ez az ún. középnyugat-amerikai akcentus, amit Ohióban beszélnek, viszonylag egyszerűen megérthető és megszokható. A beilleszkedés az oktatásba szintén relatíve gyorsan ment. A tantárgyak messze nem olyan melósok, mint itthon, általában kevesebb házit adnak fel az ottani tanárok, és mivel itthon se voltam rossz tanuló, azokkal rendszerint gyorsan végeztem. Az osztálytársakkal is jól kijöttem, bár beletelt egy-két hónapba, amíg kialakult egy szorosabb baráti köröm.

○ **Mivel töltik az idejüket az amerikai fiatalok?**

● Annak ellenére, hogy nincs kötelező testnevelésóra, nagyon sokan sportolnak, mivel a sportlehetőségek nagyrészt az iskola területén találhatóak, így könnyen elérhetőek. Emellett a diákok részt vesznek az iskolai zenekarokban, kórusban, különböző klubokban és diákszervezetekben. Iskolán kívüli szabadidejüket videojátékokkal, sporttal, tanulással töltik. Szerves része az amerikai tinik életének az autózás. Az osztálytársaim többségének már volt jogosítványa és autója is (szülői vagy saját), és mindenhol autóval mentek. Szervezték „offroadozást” is, ami abból áll, hogy a várost körülvevő erdőkben földúton autókáznak, általában dzsipekkel, ritkán járt utakon.

○ **Merre járt az USA-ban?**

● Fogadószüleimmal általában Ohión belül maradtunk, mivel már idősebbek,

ritkán vállalkoztak hosszú utakra. A hálaadást és a karácsonyt viszont Pennsylvaniában töltöttük, ahol találkoztam a család többi részével, azaz fogadószüleim két fiával és családjukkal. Az ünnepek alatt lehetőségem volt meglátogatni Washingtont és Philadelphiát. Visszautazásom előtt viszont a szüleim és a nővérem kijöttek Amerikába, és egy körutazást tettünk. Nashville, Nyugat-Virginia, Washington és Philadelphia meglátogatása után végül New Yorkból repültünk haza.

○ **Mesélje el egy kellemes és egy kellemetlen élményét!**

● A „mélypontot” január körül értem el. Akkoriban úszni jártam, és ez minden szabadidőmet elvette. Minden nap este 7-kor értem haza edzésről, és nem nagyon volt időm (vagy erőm) a barátaimmal találkozni iskolán kívül. Ekkor volt a legerősebb a honvágyam is. Egyedül éreztem magam, fogadószüleim támogatásával is. Éppen ebből az állapotból rángatott ki az év egyik, hanem a legkellemesebb élménye: a musical. Január végén volt a jelentkezés, és bár színészi és énekhangbeli adottságaim finoman fogalmazva szerények, megkaptam az egyik főszerepet. Február elejétől már mindennap próbáltunk, és én minden percét élveztem. Barátaim nagy része is

részt vett ebben a musicalben, úgyhogy velük is többet tudtam találkozni. Március közepén volt az előadás, és nagyon jól sikerült. Ez öntött belém újra lelket, és újra elkezdtem élvezni a kintlétemet.

○ **Milyen pluszt adott a kinti nyelvtanulás, amire itthon nem lett volna lehetőség?**

● A legnagyobb pluszt az anyanyelvi környezet adta. Egy nyelvet akkor lehet a legjobban megismerni és megszeretni, ha azt az ember huzamosabb ideig anyanyelvi környezetben használja. A kiejtésem mindenképp fejlődött a programnak köszönhetően, és a szókincsem is jelentősen bővült. Az angol nyelv iránti szeretetem pedig csak még jobban elmélyült.

○ **Milyen tervei vannak a jövőre nézve? Milyen szerepe van ebben az angol nyelv megtanulásának?**

● Jelen pillanatban a villamosmérnöki kart céloztam meg a BME-n. Az alapképzést itthon végezném el, viszont a mesterképzést már valószínűleg az USA-ban kívánom teljesíteni. Ebben természetesen hatalmas szerepe volt ennek a kitutazásnak, nagyon a szívemhez nőtt az amerikai kultúra, és remélem, még vizszatérek oda hosszabb időre is.

Mészáros Ferenc–Szücs Péter

Pistike

A tanító néni gyakorlati foglalkozáson felszólítja Pistikét:

- Pistike, menjél ki te is! Mindenki kint van a kertben és ás.
- Na de én B-s vagyok...

Pétanque – játék vagy sport?

Jól szerepeltek az ifjú szekszárdi sportolók a franciaországi Sainte-Pierre-lès-Elbeufben rendezett IX. Reménységek Európa-bajnokságon. A 23 éven aluliak versenyében a Szekszárdi Garay János Gimnázium diákjai, Kocsis Dorka, Tumpek Fanni, Liskai Rebeka – akik a pécsi Vörös Meteor Sportkör tagjai, de edzéseiket Szekszárdon tartják –, kiegészülve a veszprémi Krenhardt Eszterrel, a 8. helyen végeztek, a Nemzetek Kupájában pedig a 3. helyet szerezték meg.

Pétanque szó jelentése valójában: mozdulatlan lábak. Egy francia golyójáték, ami a játékosok stratégiájára épül. Már a középkorban is játszották a katonák. Állóképességet és nagy koncentrációt igényel. Célszerű a csapatban megbeszélt stratégiát követni, több pont szerzése érdekében. Fejleszti a térlátást. Lehet hobbi, de sokkal többen vannak, akik versenyszerűen űzik. Minden korosztály számára nagyszerű játék. Kikapcsolódást tud nyújtani, de egy versenyszituációban ez nem mindig jön össze.

Felszerelés a játékhoz 3 vaspolyó (ami különböző méretű lehet 71-75 mm átmérőjű, illetve a versenyző számával ellátva, ha versenyszerűen űződ a sportot), és egy célgolyó, ami fából vagy műanyagból lehet (becenevén: öcsi).

Játékszabályok Sorsolással döntitek el, hogy ki kezd, és a játék kezdetén először az öcsit, azaz a célgolyót dobja el a kezdő csapat. Ez nem érhet semmihez és senkihez, és úgy kell megállnia, hogy a dobókörből legalább 6, legfeljebb 10 méter távolságra legyen, a pálya szélétől és bármilyen akadálytól pedig legalább 1 méterre. A cél a saját golyót minél közelebb juttatni az öcsihez. Mindig a rosszabb helyzetben lévő csapat (vagy játékos) következik, ha még van golyója. Ha ez nem egyértelmű, akkor bírót hívnak a játékosok, hogy mérje le a távolságot a két golyó között. A csapat a kör végén annyi pontot kap, amennyi golyója közelebb állt meg az öcsihez, mint az ellenfél legközelebbi golyója. A verseny akkor ér véget, ha az egyik csapat eléri a 13 pontot, és ezzel győz.

Csapatfelállítás Lehet egyéni, duplett és triplett. Egyéniben, illetve duplettben a játékosnak 3-3 golyó van a kezében, triplettben fejenként 2.

Hogy kerültem kapcsolatba a pétanque-kal?

2016 nyarán szüleimmal Franciaországba utaztunk. Sétáltunk egy parkban, ahol nyugdíjas bácsikat láttunk vasgolyókat dobálni. Semmi értelmét nem láttam, de nagyon vidámak voltak. Ennyit hallottunk meg az üdvrivalgásból: „Excellent”. Közelebb léptünk, és megkérdeztük, mit csinálnak? Mi a lényege? Kipróbálhatjuk-e? Válaszuk igen volt, én ekkor dobtam el először vasgolyót az életemben. Apukámnak nagyon tetszett, engem nagyon nem fogott meg. Egész nyaralás alatt ezt hallgattuk, micsoda jó tevékenység.

Ahogy hazaértünk, apukám utánajárt, van-e ilyen sportlehetőség Magyarországon, mert még sohasem hallott róla. Felvette a kapcsolatot a Magyar Pétanque Szövetség akkori elnökével, aki egy versenyre invitált a Velencei-tóhoz. Apa megkérdezte, szeretnék-e vele tartani, mert duplett verseny lesz. Válaszom az volt: Végül is, miért ne?

Azon a versenyen novemberben olyan hideg volt, hogy a kezem majdnem odafagyott a vasgolyóhoz, és végül utolsók lettünk, de mindenki nagyon barátságosan és segítőkészen állt hozzánk, kezdőkhöz.

Azóta, közel 3 éve versenyszinten üzöm, és több barátomat is bevontam a sportba. Több országos bajnokságon

szereztem 1–3. helyet, tavaly sikerült megnyernünk a diákolimpiát; illetve amire a legbüszkébb vagyok, hogy ebben az évben az Európa-bajnokságon Franciaországban a Nemzetek Kupáján 3. helyezést értünk el a lányokkal.

Magyarországon 1989-ben alakult a Magyar Pétanque Szövetség, aminek most volt a 30 éves évfordulója, amit a Kincsem Parkban ünnepeltünk meg versennyel és világhírű sztárjátékosokkal. Ennek a szövetségnek 12 tagszervezete van az országban, hozzánk legközelebb Pécsen, ahol kettő egyesület is működik.

Mi a pécsi Vörös Meteor Sportkörbe vagyunk leigazolva. Az országban az igazolt játékosok száma 500 körül van.

Kocsis Dorka

Nyugodtnak kell maradni, nem szabad fejben elveszni

2019 nyarán Kocsis Dorkával, Liszkai Rebekával és veszprémi csapattársunkkal, Krenhardt Eszterrel kvalifikáltuk magunkat a Sainte-Pierre-lès-Elbeufben rendezendő

októberi Reménység Európa-bajnokságra. Edzőnk, Simon Ágnes segítségével lelkiismeretesen készültünk egész nyáron. A Garay János Gimnáziumot rajtunk kívül még Jávor Péter is képviselte a férfi reménységcsapat tagjaként. A felállás tripllett volt, ami 3 fős csapatot jelent, fejenként 2-2 golyóval.

Október 2-án hajnalban indultunk itthonról, és délre már Franciaországban is voltunk. Ez a nap főként a kipakolásról, pihenésről és a stratégia egyeztetéséről szólt. Csütörtökön elkezdődött a kilövőverseny, ahol Krenhardt Eszter lőtt Magyarország színeiben. Sikereket aratva bejutott a legjobb 8 lövő közé, de a szombati fordulón már nem jutott a legjobb négybe.

A verseny fő része pénteken kezdődött. Tíz női csapat volt, a lebonyolítás körmérkőzéses rendszerben folyt, időlimit nélkül, tehát mindenki játszott mindenki ellen, majd ebből számították ki a legjobb négyet, akik az Európa-bajnoki címért küzdhettek tovább, míg a második négy a Nemzetek Kupájában folytathatta. A mi csapatunk először a franciákkal mérkőzött meg, akikről tudni kell, hogy ha nem is a világon, de Európában messze a legjobbak. Egy hosszú mérkőzés után 13-1-re veszítettünk, de mi csak szuper tapasztalatszerzési lehetőségnek fogtuk fel ezt a meccset. A második meccsünket az angliai válogatottal játszottuk, akik ellen megszereztük első győzelmünket, 13-10-re. Ezután a csehekkel volt egy szoros és fordulatós küzdelem, a negyedik mérkőzésünket pedig a török lányok ellen játszottuk. Szombaton a németek, a szlovákok és a svájciak ellen játszottunk, a körmérkőzések legutolsó küzdelme pedig

vasárnap reggel volt a spanyolokkal.

A legjobb négybe nem jutottunk be, de a második négyesben folytathattuk a küzdelmet a Nemzetek Kupájáért, ahol olyan eredményt sikerült elérni, amire büszkék lehetünk.

Nagy adag örömmel és szép emlékekkel tértünk haza, valamint rengeteg tapasztalattal, amiket hasznosítani fogunk a jövő évi Reménység Európa-bajnokságon, ahová tervezünk újra kijutni, és még szebb eredménnyel hazatérni.

Tumpek Fanni

A bronzérmes magyar női csapat: Krenhardt Eszter, Kocsis Dorka, Tumpek Fanni és Liskai Rebeka